

Pokračovanie špionážnej série kultovej autorky

ikar

LETNÍ HOSTIA

TESS
GERRITSENOVÁ

LETNÍ HOSTIA

LETNÍ HOSTIA

TESS
GERRITSENOVÁ

Preložila Jana Melcerová

Tess Gerritsen

THE SUMMER GUESTS

Copyright © 2025 by Tess Gerritsen

All rights reserved.

Translation © 2025 by Jana Melcerová

Cover design © 2025 by Diana Delevová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0432-0

Jacobi

1 /

Purity, Maine 1972

Posledný deň svojho života si policajt z mestečka Purity Randy Pelletier objednal v Marigold Café kávu a čučoriedkový mafin.

Po ukončení nočnej služby si vždy objednával to isté ako odmenu za osamelé hodiny, ktoré trávil v hliadkovom vozidle, chrániac ulice a bočné cesty svojho mesta pred opitými vodičmi, turistami prekračujúcimi povolenú rýchlosť a občasnými divými medvedíkmi čistotnými. Ako zvyčajne sedel pri stole v rohu miestnosti hneď pri okne, kde mohol vychutnávať teplé ranné slnko, a pritom sledoval, čo sa deje na hlavnej ulici. Dobrý poliš nikdy nestráca ostražitosť, ani vtedy nie, keď je mimo služby. Okrem toho ľudia prechádzali okolo kaviarne a videli, ako dozerá na poriadok. Pre miestnych obyvateľov bolo dôležité, aby bol na očiach, a keby sa vyskytol akýkoľvek problém, mestečko presne vedelo, kde nájde miestneho policajta, ktorý sa už postará o poriadok a pokoj. Sedí hneď tu, pri stole za oknom kaviarne.

„Dolejem ti?“ opýtala sa ho čašníčka s kanvicou plnou kávy, pripravenou nad Randyho šálkou.

„Jasné, Carla.“

„Aká bola noc?“ opýtala sa a doliala mu ako obvykle silnú čiernu tekutinu.

„Celkom pokojná.“

Zasmiala sa. „A nám sa to tak páči!“

„Iste.“

„Čo keby som ti priniesla ešte jeden mafin? Sú čerstvo upečené, práve som ich vybrala z rúry.“

Randyho obvod drieku to síce neocení, ale škvŕkajúci žalúdok naznačoval čosi iné, a tak neodolal. Kto by odmietol Carlu, ktorá zásobovala mesto klebetami a pečenými dobrotami? Keď sa vrátila do kuchyne, otvoril si najnovšie číslo *Purity Weekly* a prebehol očami novinové titulky na prednej strane: *Rekordne vysoké letné rezervácie... Na Oak Street videli medveďa...* Dvoch ľudí previezli po dopravnej nehode do nemocnice. Obrátil list, aby sa dostal k policajným hláseniam na strane tri. Niežeby ich potreboval čítať, poznal podrobnosti každej blokovej pokuty za priestupky na cestách i každého telefonátu na číslo 911 za uplynulý týždeň.

Cory, James, Boston, Massachusetts: prekročenie povolenej rýchlosti

Simpson, Richard, Purity, Maine: vypršaná platnosť registrácie

Allen, Jonathan, Augusta, Maine: opilstvo na verejnosti

Wiedeman, Scott, Albany, New York: močenie na verejnosti

Bol to vcelku typický júlový týždeň, polovicu ľudí v meste tvorili bezstarostní a často opití turisti z rôznych kútov štátov, ktorí sem prišli dovolenkovať. Každé leto zaplavili mesto, prichádzali z Massachusetts, New Yorku alebo aj z väčšej diaľky, prúdili do štátu Maine, aby unikli pred horúčavou a pachom vlastných veľkomiest. A Randy zodpovedal za to, aby neublížili sebe ani iným a aby im potom mohol zamávať na cestu domov v nádeji, že majú o čosi ľahšie peňaženky.

Ozval sa zvonček pri dverách. Randy zdvihol hlavu a uvidel, že do kaviarne vošli dvaja cezpoľní návštevníci. Vedel, že nie sú miestni, pretože obaja mali oblečené čierne kožené bundy, hoci bolo aspoň dvadsaťjeden stupňov. Zastali vo dverách a obzerali sa po kaviarni, akoby si miesto obhliadali. Len čo zbadali Randyho, okamžite strpli.

Správne, páni, muž zákona všetko sleduje.

„Stôl pre vás, chlapci?“ prihovorila sa zákazníkovi Carla. Jeden z chlapíkov mohol mať osemdesiat a Carla ho nielenže nazvala chlapcom, ale bola schopná ho aj vyprášiť po zadku za zlé správanie, keby bolo treba.

„Hmm... hej,“ prisvedčil jeden z nich nakoniec.

Randy sledoval, ako ich Carla viedla o niekoľko stolov ďalej, no dostatočne blízko, aby ich mal pod dohľadom. Obaja siahli po jedálnom lístku v plastovom obale a trochu uprene študovali ponuku raňajok, akoby sa vyhýbali Randyho pohľadu. Ďalšia drobnosť, ktorá ho nútila k zamysleniu, že tí dvaja si zaslúžia zvýšenú pozornosť. Bol zvyknutý na to, že sa musí zaoberať najmä výtržníkmi v tínedžerskom veku a opitými vodičmi, ale vedel, že veľké problémy si niekedy nájdú cestu aj do malých miest a rád si myslel, že je pripravený zvládnuť i tie. Dokonca si vedel predstaviť novinový titulok na prednej strane *Purity Weekly*. Nie, radšej v *Boston Globe*:

POLICAJT V MAINE SÁM CHYTL DVOJICU HĽADANÝCH ZLOČINCOV

Nevedel, či sú ozbrojení, no nezaškodí byť pripravený, a tak siahol pod stôl a potichu si rozopol puzdro s revolverom. Muži študovali menu, ktoré nemalo viac ako stranu a okrem francúzskej hrianky a volského oka neponúkalo ve-

ľa. Aj to Randymu napovedalo, že s tými dvoma nie je čosi v úplnom poriadku.

Nižší muž odrazu odlepil oči od jedálneho lístka a letmo pozrel na Randyho. Chvíľu hľadeli jeden na druhého. Randy čakal. Kútikom oka videl, ako Carla kráča k ich stolu s kanvicou v ruke. Vtom začul z hlavnej ulice rev motora.

Tak sa sústredil na dvojicu v kaviarni, že si nevšimol, ako sa pred kaviarňou mihol biely van.

Začul škríp pot pneumatík, nepríjemný buchot kovu o kov a obrátil sa k oknu. Videl, ako sa na vozovku sype roztrieštené sklo a... kristepane, to je *telo*?

„Och, panebože!“ vykrikla Carla s kanvicou v ruke a zízala cez okno na ulicu.

Randy vyskočil a vybehol z kaviarne. Prvé telo ležalo iba niekoľko metrov od neho v roztekajúcej sa kaluži krvi. Bol to muž s groteskne vykrúteným chrbtom. Vyzeral, akoby ho niekto rozobral na kusy a zle poskladal, chodidlá mu smerovali opačne. Na druhej strane ulice ležalo ďalšie telo. Patrilo žene. Ružovú blúzku mala rozopnutú, plný prsník necudne vystavený na očiach všetkým prítomným. Randy odvrátil pozornosť od tiel a zadíval sa na dolný koniec ulice, odkiaľ sa ozýval rev klaksónu. Na ceste ležalo tretie telo, ďalšia žena. Mala taký rozmliažený hrudník, že vyzerala, akoby z nej niekto vypustil vzduch, pomaranče a jablká sa jej vysypali z nákupnej tašky.

Na konci bloku stál biely van, prednú časť kapoty mal vrazenú v bočnej časti zaparkovaného modrého sedanu.

Svet okolo neho akoby zastal. Prešiel popri vydesených chodcoch s rukami na ústach, minul dvoch mužov v kožených bundách, ktorí vyšli z kaviarne hneď za ním a teraz zhrozene stáli s otvorenými ústami. Randy mal pocit,

akoby sa v tom obraze krvavých jatiek s rozbitým sklom a chodníkom postriekaným krvou obetí pohyboval celkom sám. Keď podišiel bližšie k havarovaným vozidlám, všimol si na bielom aute nápis *Tarkin, kvalitné tesárske práce*. Poznmal ten van aj vodiča. Z motora stúpala čierny dym ako desivá predzvesť ďalšej pohromy.

Cez predné sklo na strane vodiča zbadal Sama Tarkina, ako leží tvárou na volante. Randy prudko otvoril dvere. Nevidel krv ani žiadne známky zranení, ale Sam stonal a triasol sa.

Randy sa sklonil nad Sama a uvoľnil mu bezpečnostný pás. „Musíš odtiaľto vypadnúť!“ skríkol. „Sam? Sam!“

Sam odrazu prudko zdvihol hlavu a Randy cívil na muža, ktorý vyzeral ako Sam Tarkin. Mal jeho čierne vlasy, hranatú tvár, ale oči... čo to mal s očami? Rozšírené zreničky pripomínali Randymu čierne bezodné mláky. Vyzerali ako oči mimozemšťana. Nie. Táto spotená bytosť, ktorou zmietala triaška, vyzerala ako niekto iný. Ako *niečo* iné.

Randy sa pozrel na čierny dym, ktorý stúpala z motora. Zdrapol Sama za ruku a ťahal ho von.

„Zmizni!“ zručol naňho Sam. „Chod' odo mňa preč!“ Zadrapol sa do Randyho, nechty mu zaryli do kože.

Randy cítil, ako mu na tvári pulzuje krv. Mykol sa a pocítil, že mu po líci steká krv. *Čo to robíš, človeče?* Zúrivo vytiahol Sama z auta a obaja ostali ležať na chodníku. Sam s ním však ani teraz neprestal bojovať a mlátil ho. Randy sa ho zúfalo snažil zastaviť, chytil ho oboma rukami okolo krku a stlačil mu ho. Tlačil tak silno, že Samovi pomaly vyliezali oči z jamiek a tvár mu potemnela, až nabrala desivo purpurovú farbu.

„Prestaň!“ zručol Randy. „Prestaň sa so mnou biť!“

Necítil, že mu Sam siahol do rozopnutého puzdra na revolver. Odrazu videl, ako naňho mieri hlaveň jeho vlastnej zbrane.

„Nie,“ stihol ešte povedať. „Sam, nerob to.“

Lenže muž, ktorý naňho zísal, nebol Sam Tarkin, ktorého poznal.

A nebol to Sam Tarkin, kto stlačil spúšť.

2 /

MAGGIE

Prítomnosť

Bol dokonalý letný večer. Maggie sedela s priateľmi pri piknikovom stolíku, popíjala martini a pozorovala vtáky. Všetci uprene hľadali cez ďalekohľad na lastovičky domové, ktoré prudko zlietali k nim a krúžili ako kúsky modrých konfiet nad čerstvo pokosenou trávou. Všetci sa cítili uvoľnene, smiali sa a nemali pri sebe zbraň.

Hoci Maggie si nebola *celkom* istá posledným detailom. Iba predpokladala, že nikto necítil potrebu pribaliť si dnes večer aj strelnú zbraň. A vlastne aký by to malo zmysel? Všetci vedeli dokonale rozpútať chaos už len úlomkom skla a v tejto chvíli každý z nich držal v ruke ľahko rozbitný pohár na martini, zatiaľ čo diskutovali o knihe, ktorú si vybrali na tento mesiac pre svoj knižný klub. *Genialita vtákov*. Vybrala ju Maggie, a tak bola na rade, aby hostila dnešné stretnutie Klubu milovníkov martini. Názov si osvojili pre svoje príjemné pijanské stretnutia. Nebolo ťažké hostiť klub, pretože vždy sa našlo čosi pod zub a Maggiinou prvoradou úlohou bolo mať poruke dostatočný výber liehovín, čo bola najdôležitejšia úloha pre tieto večery. Dostatočný výber znamenal pre túto skupinku tri rôzne značky vodky, dve značky džinu, suchý vermút, červené a biele víno a po večeri výber jednosladovej whisky.

Počasie sa vydarilo, bolo nádherne teplo, a tak priniesli k piknikovému stolu pred Magginým domom džin a vodu, vermút a vedro s ľadom, aby si vychutnali pohľad na zvlnené lány. Keď Maggie pred troma rokmi prvý raz navštívila Purity, ten pohľad ju presvedčil, aby kúpila Blackberry Farm a konečne niekde zapustila korene. Našla tu istú mieru pokoja. V lete zberala čerstvé vajíčka od svojho krdľa nosníc a predávala ich na miestnom farmárskom trhu. V zime odhrňala sneh, starala sa o čerstvo vyliahnuté kuriatka a študovala katalógy so semienkami rastlín pre svoju zeleninovú záhradu.

Avšak večery s priateľmi neustali v nijakom ročnom období. Poznali sa desiatky rokov, dávno predtým, ako sa všetci prisťahovali do Purity v štáte Maine, v ktorom teraz potichu splývali s ostatnými dôchodcami a kde im ľudia kládli len málo otázok o predchádzajúcej pracovnej kariére, a tak nechali ich tajomstvá na pokoji. Tajomstvá, o ktoré sa pokojne delili iba medzi sebou.

Dnes večer sa Ingrid Slocumová pasovala na barmanku a už miešala druhú dávku martini, energicky triasla ľadovými kockami v kokteilovom šejkri z nehrdzavejúcej ocele. Veselý klepot vrátil Maggie v myšlienkach do dní výcvikového tábora CIA, v ktorom sa tajní dôstojníci praktikanti Maggie, Declan, Ben a Ingrid prvýkrát zbližili. Pri pohľade na ich tváre Maggie stále videla, ako vyzerali v mladších rokoch. Ben Diamond s býcou šijou, so svalnatým telom a s pohľadom schopným zmraziť každého útočníka, ktorý by sa odvážil kráčať mu v pätách. Ingrid Slocumová mala orlí zrak a vždy najrýchlejšie vymyslela spôsob, ako sa dostať z každej bezvýchodiskovej situácie. A Declan Rose bol elegantný syn diplomata, ktorý vedel očariť neznámeho obyčajným úsmevom. Po štyroch desať-

ročiach mali šediny – alebo v Benovom prípade celkom oholenú hlavu – a s tokom času im pribudli nevyhnutné vrásky, trápili ich stuhnuté kĺby a viac než len zopár kíl navyše. Veteráni z výcvikového tábora však boli dodnes štyria mušketeri, ktorých nezdolal neodbytný čas, a dychtili po každej výzve.

A dobre namiešanom martini.

„Škoda, že vymierajú,“ ozval sa Declan, keď im vtáky krúžili nad hlavami. „Ďalšia generácia už v Maine nezažije nijaké lastovičky domové.“ Podal ďalekohľad Benovi. „Tu máš, tento je lepší než tvoj. Pozri sa.“

Ben, ktorý zjavne nebol takým veľkým fanúšikom vtáctva, sa vlačne zadíval na lastovičky. A okrem toho s vyholenou hlavou a mierne výhražným zachmúreným výrazom ani nevyzeral ako amatérsky ornitológ. „Odkiaľ to vieš? Myslím to o vymierajúcich lastovičkách.“

„Čítal som to v *Purity Weekly* z minulého mesiaca v stĺpčeku o pozorovaní vtákov.“

„Ty skutočne čítaš ten stĺpček?“

„Pozorovanie vtáctva je výborné krytie pre sledovanie. Ak ťa chytia a potrebuješ blufovať, aby si sa z toho dostal, je fajn poznať tieto základy.“

„Dá si ešte niekto ďalší pohárik?“ opýtala sa Ingrid. „Lloyd prinesie misu s talianskym predjedlom a všetko je to dosť slané. Určite nechcete, aby vám vyschlo v hrdle.“

Ben zdvihol ruku. „Prosím si džin, nie vermút. Po toľkých rečiach o vtákoch mi už teraz vyschlo v hrdle.“

„Nesie sa občerstvenie!“ oznámil prítomným veselo Ingridin manžel Lloyd, keď vychádzal z domu s misou svojho presláveného pôsobivého predjedla: špajdle s fetou a so srdiečkami artičok, marinované huby a salámové plátky tenké ako papier. „Ale nenaplníte si bruchá týmto,“ varoval

ich. „V rúre sa mi zohrieva mäsová roláda, ktorá si zaslúži poriadny apetít.“

Ben sa zahľadel na Ingrid, ktorá mu podávala čerstvo namiešané martini. „Ako je možné, že nevážiš aspoň sto-tridsať kíľ, keď ti ten chlap takto vyvára?“

„Je v tom obyčajná sebadisciplína,“ vysvetlila Ingrid a uvelebila sa v záhradnom rozkladacom kresle s vlastným nápojom v ruke.

„Tak sme všetci pripravení diskutovať o knihe, ktorú sme si vybrali na tento mesiac?“ opýtal sa prítomných Declan.

„Ak už musíme,“ zašomral Ben.

„Lebo si myslím, že tá kniha je absolútne skvelá.“ Declan zamával novým ďalekohľadom značky Zeiss. „Inšpirovala ma, aby som si kúpil túto nádheru.“

„Tá kniha bola oveľa lepšia než ten smiešny špionážny triler, ktorý sme čítali minulý mesiac,“ dodal Lloyd a usadil sa v kresle vedľa Ingrid. „Románopiscom sa to nikdy nepodarí.“

„Ktorá je vaša obľúbená kapitola?“ opýtal sa Declan všetkých.

„Kapitola o vrahoch,“ ozvala sa Maggie. „Veľmi sa mi páči, ako ich väčšina ľudí ignoruje, pretože sa im zdajú bežné a obyčajné. A napriek tomu sa im podarilo udomáčniť sa takmer na celom svete.“

Ben si odfrkol. „Hovoríš o vtákoch alebo o nás?“

„No, existujú medzi nami isté paralely, nemyslíš?“ zareagovala Ingrid. „Vrabce sú ako tajní operatívci vtáčieho sveta. Nenápadné. Nevýrazné. Všade sa prešmyknú, a predsa nevzbudzujú nijakú pozornosť.“

Počkaj,“ skočil im do reči Ben. „Mohli by sme začať tým, či sme tú knihu skutočne všetci *prečítali*?“

Hľadeli jeden na druhého.

„Toto by mal byť knižný klub,“ prerušila ticho Ingrid. „Aj keď chodíme na martini.“

„A na večeru,“ dodal Lloyd. „Ktorá by, mimochodom, už mala byť hotová.“

Nikto sa však nepohol. Všetci sa cítili príliš pohodlne usalašení v záhradných kreslách, chlípali drinky a kochali sa výhľadom. V diaľke sa ozval kravský zvonec. Maggina štrnásťročná susedka Callie, dievča ako prúťik v modrej kombinéze, viedla kozy a kravu krížom cez pole nazad domov do stodoly. Keď im Callie zamávala, všetci jej od-mávali na pozdrav. Cvrčky cvrlikali a lastovičky im ďalej nad hlavami predvádzali svoje akrobatické divadlo, prud-ko poletovali a zlietali k nim.

Ingrid si vzdychla. „Existuje v živote niečo lepšie?“

Nie, neexistuje, pomyslela si Maggie. Bola to jedna z tých dokonalých chvíľ s ostrou chuťou vodky v ústach a vôňou čerstvo pokosenej trávy vo vánku. A vedľa nej sedel drahý Declan a usmieval sa. Mal šesťdesiatosem rokov a kedysi čierne vlasy mal teraz napoly postriebrené šedinami, ale vek mu iba prehĺbil pekný írsky zovňajšok, čosi, čo teraz, keď obaja prežívali jeseň života, konečne oceňovala.

Svoju pracovnú kariéru strávila na pokraji kríz, nikdy nemala istotu, kedy sa môže všetko zrútiť. A tak vedela, aké prchavé môžu byť chvíle, keď sú všetci zdraví, v bezpečí a na obzore nie je nijaká pohroma. No katastrofa môže ke-dykoľvek zaútočiť na kohokoľvek z nás. Autonehoda. Srd-cový infarkt. Podozrivý nález na röntgene. Dokonca ešte aj v tento dokonalý večer obklopená priateľmi, keď na okolité polia zľahka padal súmrak, vedela, že sa blíži problém.

Nevedela iba to, kedy príde.

3 /

SUSAN

Cestovali autom na sever do Maine s Georgeom Conoverom zbaleným v kufri.

Susan si myslela, že je pomerne neúctivé strčiť spoločné ostatky nebohého svokra medzi kufre, ale nikto iný z rodiny nenamietal, tak prečo by ju to malo trápiť? Sotva ho poznala a zoznámila sa s ním iba pred troma rokmi, keď Ethan predstavil Susan a jej dcéru Zoe svojim rodičom. George bol dostatočne zdvorilý, ale aj chladne neprístupný. Tento Bostončan v športovom saku a v jachtárskych topánkach si ponechal úsudok o dvoch nových prírastkoch do rodiny na neskôr, keď budú vedieť preukázať, že sú hodné mena Conover. Keď pred troma mesiacmi dostal mozgovú mŕtvicu a zomrel, Susan to ktovieako nezarmútilo. V urne sa mohol pokojne nachádzať popol hocijakého cudzieho človeka, tak málo svokra poznala. No i napriek tomu jej pripadalo nevhodné zaobchádzať s ním ako s batožinou.

Vdova po Georgeovi však zrejme neprežívala podobný sentiment. Keď sa zastavili v Brookline po Ethanovu matku Elizabeth, práve ona strčila ostatky nebohého manžela spolu s kufrom do batožinového priestoru auta a nevzrušene ho zatvorila. Keď sa Elizabeth rozhodla, že vec je vybavená, nebola potrebná nijaká diskusia.

Susan sa letmo pozrela ponad plece na Zoe a Elizabeth na zadných sedadlách. Napriek tomu, že sedeli vedľa seba, ani trochu sa jedna druhej nevenovali. Pätnásťročnú Zoe naplno zamestnával smartfón. Bola typická tínedžerka izolovaná vo vlastnej virtuálnej bubline, v ktorej rozhovory pozostávali z kliknutí a rýchlych pohybov prsta po displeji. Aj Elizabeth vyzerala, že je vo vlastnej bubline. Keď cestou na sever prechádzali cez jednu dedinu s čudným názvom za druhou, hľadela z okna na okolitú scenériu. Wiscasset. Damariscotta. Waldoboro. Možno myslela na minulé letá, na to, ako s Georgeom jazdili po tej iste ceste k letnému domu pri Maiden Pond. Tentoraz to bude ich posledná spoločná cesta do Maine po päťdesiatich piatich rokoch manželstva, no Elizabethin výraz neprehrádzal nijaké známky zármutku. Sedela celkom vzpriamene. Sivovlasá stoická žena. Taká bola Elizabeth, praktická a nesentimentálna.

„Ethan?“ prihovorila sa mu Zoe. „Povedal si mi, že dom je pri jazere Maiden Pond. Prečo sa to tam tak volá?“ *Ethan*. Stále mu tak hovorila. Ako dlho Zoe potrvá, kým jej zide na um *otec*? Susan sa pozrela na manžela. Rada by vedela, či si z toho robí ťažkú hlavu. No zdalo sa jej, že Ethan je pokojný a cez okuliare rozvážne sleduje premávku.

„Volá sa Maiden Pond, lebo sa tam pred mnohými rokmi utopilo nejaké dievča.“

„Naozaj? A pred koľkými rokmi sa to stalo?“

„Hm, mami? Vieš, kedy to bolo?“

Elizabeth sa prebrala zo snenia. „Bolo to aspoň pred sto rokmi. Skupina spolužiačok sa vybrala na jazero vo veslárskom člne, ktorý sa s nimi prevrátil. Aspoň tak mi povedali.“

„A to dievča nevedelo plávať?“

Susan sa obrátila k dcére. „Nie každý je taká morská panna ako ty, zlatko.“

„A vtedy chodili dievčatá oveľa viac naobliekané,“ dodala Elizabeth. „Nosili spodničky a dlhé šaty. Možno aj členkové topánky. To ju mohlo stiahnuť na dno.“

„Na tejto internetovej stránke sa hovorí, že Maiden Pond má maximálnu hĺbku necelých trinásť metrov,“ vyhlásila Zoe a prechádzala internetovú stránku v telefóne. „Je to správne?“

„Netuším,“ zareagoval Ethan.

„Ale tvoja rodina tam chodievala každé leto, nie?“

„Mama s Colinom tam chodievajú, ale ja som tam už dlho nebol.“ Pozrel sa do spätného zrkadla. „Mami, aké je to jazero hlboké?“

Elizabeth si vzdychla. „Záleží na tom?“

„Len ak je dosť hlboké,“ vysvetlila jej Zoe. „Je v tej vode niečo, čo hryzie?“

„Rozhodne,“ doberal si ju Ethan. „Môžu ťa uštipnúť kačky.“

„*Ethan.*“

„Zoe, v tej nádrži nie je nič, čo by ti mohlo ublížiť. A teraz to myslím vážne. V Maine nežijú ani len jedovaté hady.“

„To je dobre, pretože hady by ma *fakt* vystrašili.“

„Ale upozorňujem ťa, že voda bude studená. Tunajšie jazerá zohreje slnko až v auguste.“

„Studená voda ma netrápi. Raz by som chcela ísť v zime do ľadovej vody s otužilcami.“

„Nič pre mňa.“

„Budem tam chodiť plávať desaťkrát denne. Neviem sa *dočkať*, kedy skočím do vody!“

Ethan sa rozosmial. „A ja sa neviem *dočkať* toho, ako ťa začujem pišťať, keď skočíš do studenej vody.“

Bolo fajn počuť Ethana, ako sa opäť smeje. Posledné mesiace to s ním Susan veľmi často nezažila. Iba sedel pred počítačom, zísal na obrazovku a čakal na inšpiráciu. Keby si tak spisovateľ vedel privolať nápad, povedal jej raz. Keby tak existovala nejaká zázračná pilulka alebo zaklínadlo, po ktorom by sa na strane objavili slová. Päť rokov po vydaní prvého románu musel napísať ďalší. Mesiace plynuli a Ethan bol čoraz nervóznejší z obavy, že ďalší román nikdy nenapíše a jeho slová už nikdy nebudú voľne plynúť. Báľ sa, že je obyčajný hochštapler, ktosi, kto má tú drzosť nazývať sám seba spisovateľom. Ako môže povedať svojim píšucim študentom na Boston College, že predstavuje autoritu v tomto remesle, keď sám nedokáže vytvoriť jedinú uspokojujúcu stranu? Susan sledovala, ako sa mu na tvári usádza porazenecká maska, pod očami sa mu prehlbovali tieň a častý zamračený výraz prerástol do trvalého stavu. V noci cítila, ako sa prehadzuje v posteli, a vedela, že to, čo mu nedovolí zaspať, je nová kniha. Kniha, ktorú nie a nie napísať. Susan netušila, ako pracuje myseľ spisovateľa, ale predstavovala si ju ako tucet rôznych hlasov, ktoré sa prekrikujú v hlave autora a naliehajú naňho, aby porozprával príbeh práve *ich* spôsobom. Pripomínalo jej to istý druh šialenstva.

Možno mu pomôže práve toto, odlepí sa od počítača a zúčastní sa na spomienkovom akte, preč od postáv v jeho nepokojnej mysli, ktoré sa ustavične dožadujú pozornosti. Dokonca aj teraz, keď sa čím ďalej, tým viac vzdľovali od Bostonu, videla, ako sa mu uvoľňujú svaly na šiji, kútky úst smerujú nahor a s každým kilometrom sa zbavuje nánosov napätia. Potreboval tento výlet do Maine. Obaja ho potrebovali. *Dva týždne dovolenky v dome pri vode sú presne tým, čo potrebujeme.*